

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížovať ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutia vo veci 3784/2006/FOR - Neschopnosť splatiť finančný záväzok

Rozhodnutie

Prípad 3784/2006/FOR - Otvorené dňa 10/01/2007 - Rozhodnutie z dňa 05/12/2008

Zhrnutie rozhodnutia o sťažnosti 3784/2006/FOR (dôverné) na Európsku komisiu

Inštitút chemického inžinierstva univerzity X (ďalej len inštitút) uzavrel s Európskou komisiou v rokoch 1994 a 1996 zmluvy na výskum a rozvoj. Komisia 10. novembra 2003 zaslala inštitútu oficiálny list, v ktorom požaduje "chýbajúce výkazy výdavkov" v súvislosti s jednou so zmlúv. Komisia uviedla, že ak Inštitút neodovzdá požadované výkazy výdavkov do jedného mesiaca, zastaví platby a odstúpi od zmluvy. Inštitút neodoslal odpoveď a Komisia odstúpila od zmluvy.

Po dvoch rokoch neúspešných pokusov presvedčiť Komisiu o zmenu stanoviska sa sťažovateľ v decembri 2006 obrátil na ombudsmana. Počas vyšetrovania v 2007 ombudsman zistil, že vo svetle relevantných okolností, predovšetkým pri pohľade na rozsah straty vzniknutej z dôvodu chýbajúcich platieb zo strany Komisie (96 832,32 EUR) a v porovnaní s celkovými výdavkami inštitútu (127 404 EUR), bola pokuta udelená Komisiou preukázateľne neprimeraná. Ombudsman preto vydal návrh na priateľské riešenie v apríli 2008 a požiadal Komisiu, aby prehodnotila svoje stanovisko.

Komisia v odpovedi uviedla, že po prehodnotení svojho stanoviska je ochotná zaplatiť zvyšnú sumu vo výške 53 705,32 EUR v záujme vyriešenia problému. Inštitút prijal návrh Komisie. Sťažovatelia vyjadrili poďakovanie ombudsmanovi za podporu inštitútu a podanie návrhu na priateľské riešenie.

O OKOLNOSTIACH, KTORÉ VIEDLI K PODANIU SŤAŽNOSTI

1. Inštitút chemického inžinierstva Univerzity X (ďalej len „inštitút“) uzavrel dve zmluvy o výskume a vývoji s Európskou komisiou v rokoch 1994 a 1996.
2. Prvá zmluva o výskume bola podpísaná 2. novembra 1996. Platnosť zmluvy sa začala 1. decembra 1996 a skončila 31. mája 2000. Celkový príspevok z finančných prostriedkov Spoločenstva pridelený na základe zmluvy predstavoval 150 000 EUR. Do dvoch mesiacov bola inštitútu vyplatená zálohová platba vo výške 60 000 EUR.
3. Prvá fáza projektu pokrývala obdobie od 1. decembra 1996 do 30. novembra 1997. Vedecké a finančné správy týkajúce sa tohto obdobia boli predložené inštitútom 18. júla 1999. Komisia tieto správy schválila 13. júla 2004. Celkové schválené náklady za toto obdobie predstavovali 4 704,58 EUR (ktoré boli odpočítané od zálohovej platby vo výške 60 000 EUR).
4. Druhá fáza projektu pokrývala obdobie od 1. decembra 1997 do 30. novembra 1998. Vedecké a finančné správy týkajúce sa tohto obdobia boli predložené inštitútom 18. júla 1999 a Komisia ich schválila 13. júla 2004. Celkové schválené náklady za toto obdobie predstavovali 25 868,10 EUR (ktorá bola tiež odpočítaná od zálohovej platby).
5. Tretia fáza pokrývala obdobie od 1. decembra 1998 do 30. novembra 1999 a záverečná fáza pokrývala obdobie od 1. decembra 1999 do 31. mája 2000. Sťažovatelia uviedli, že vedecké a finančné správy týkajúce sa týchto období boli predložené inštitútom 30. októbra 2001. Požadované náklady predstavovali 57 363 EUR (za tretie obdobie) a 37 512 EUR (za posledné obdobie). Náklady súvisiace s tretím a štvrtým obdobím však Komisia neuhradila.
6. Komisia zaslala inštitútu 10. novembra 2003 formálny list so žiadosťou o „chýbajúce výkazy nákladov“. Komisia vo svojom liste informovala inštitút, že ak sa požadované výkazy nákladov nepredložia v rámci daného omeškania (ktoré bolo jeden mesiac od doručenia listu), Komisia sa rozhodne, že neuskutoční žiadnu ďalšiu náhradu nákladov a uzavrie zmluvu. Komisia uviedla, že inštitút dostal list 17. novembra 2003. Podľa jedného zo sťažovateľov (koordinátora projektu) bol tento list „nesprávny“ (uviedol, že list nevidel a nevedel, kde sa nachádza).
7. V júli 2004 Komisia požiadala inštitút o vrátenie sumy 29 428,32 EUR z pôvodnej zálohovej platby vo výške 60 000 EUR. Vzhľadom na to, že inštitút bol tiež príjemcom finančných prostriedkov v rámci druhej zmluvy o výskume, Komisia odpočítala túto sumu od platieb, ktoré sa majú zaplatiť inštitútu v súvislosti s touto zmluvou.
8. Dňa 27. júla 2004 inštitút informoval Komisiu, že nesúhlasí so stanoviskom, ktoré Komisia zaujala v tejto veci. Inštitút mu opäť poskytol kópie všetkých príslušných výkazov nákladov.
9. Koordinátor projektu zaslal 21. augusta 2004 Komisii fax, v ktorom podrobne vysvetlil stanovisko inštitútu. Požiadal Komisiu, aby situáciu prehodnotila. Priložil kópie všetkých výkazov nákladov k prvej zmluve o výskume. Komisia na tento fax neodpovedala.

10. Dňa 30. septembra 2004 inštitút zaslal Komisii formálnu žiadosť o platbu. Komisia 20. októbra 2004 zamietla formálnu žiadosť o platbu.

11. Dňa 25. novembra 2004 koordinátor projektu informoval Komisiu, že nesúhlasí so stanoviskom Komisie. Uviedol, že predložil „chýbajúce“ výkazy nákladov a požiadal o vykonanie neuhradenej platby. Požiadal tiež o informácie o všetkých možných odvolacích konaniach. Dňa 29. novembra 2004 Komisia napísala inštitútu, v ktorom ho informovala, že prvú zmluvu o výskume „opätovne neotvorí“. Neposkytla žiadne informácie o možných odvolacích konaniach.

12. Inštitút napísal 1. decembra 2005 generálnemu sekretariátu Komisie, v ktorom ho informoval o tejto otázke. Generálny sekretariát odpovedal 21. decembra 2005 a uviedol, že nie je vhodným útvarom na riešenie problému, a korešpondenciu postúpil príslušnému útvaru. Príslušný útvar (ktorý bol tým istým útvarom, ktorý odpovedal ústavu 29. novembra 2004) opäť zamietol žiadosť o platbu, pokiaľ inštitút nepredložil dôkaz o tom, že výkazy nákladov boli Komisii skutočne zaslané 18. júla 1999 alebo 30. októbra 2001. Dňa 10. marca 2006 sťažovateľ opäť predložil Komisii výkazy nákladov.

13. Dňa 25. mája 2006 Komisia informovala sťažovateľa, že nebol schopný preukázať, že správy zaslal v novembri 2001, a potvrdila svoje stanovisko, že zmluva zostáva uzavretá.

PREDMET VYŠETROVANIA

14. Ombudsmanka pochopila, že sťažovatelia v súhrne tvrdia, že Európska komisia:

- nesprávne odmietol schváliť výkazy nákladov predložené inštitútom a následne nesprávne odmietol vykonať platby, o ktorých sťažovatelia tvrdia, že boli splatné podľa ustanovení prvej zmluvy o výskume;
- neuviedla primerané dôvody pre svoje rozhodnutie o oneskorení a zamietnutí platieb splatných na základe prvej zmluvy o výskume;
- neposkytol inštitútu informácie týkajúce sa možných odvolacích konaní;
- na otázky sťažovateľa neodpovedala okamžite.

15. Ombudsmanka pochopila, že sťažovatelia v súhrne tvrdia, že Komisia by mala:

- splniť svoje záväzky týkajúce sa prvej zmluvy o výskume tým, že zaplatí inštitútu 67 404 EUR;
- zrušiť svoje rozhodnutie o vymáhaní, ktoré sa týka druhej zmluvy o výskume, a vrátiť vymoženú sumu 29 428.32 eura ústavu.

VYŠETROVANIE

16. Ombudsman dostal sťažnosť (z 21. novembra 2006) 18. decembra 2006. Dňa 10. januára 2007 ombudsman začal vyšetrovanie sťažnosti a požiadal Komisiu, aby do 30. apríla 2007 predložila stanovisko. Dňa 7. mája 2007 Komisia zaslala svoje stanovisko, ktoré bolo postúpené sťažovateľom 9. mája 2007 so žiadosťou o predloženie pripomienok do 30. júna 2007.

Pripomienky sťažovateľov boli ombudsmanovi doručené 10. októbra 2007. Ombudsman 25. apríla 2008 predložil návrh na priateľské riešenie a požiadal Komisiu, aby naň odpovedala do 30. júna 2008. Komisia 17. júla 2008 reagovala na návrh na priateľské riešenie. Ombudsman 22. júla 2008 postúpil odpoveď sťažovateľom so žiadosťou o predloženie pripomienok do 30. septembra 2008. Ombudsman 8. októbra 2008 vyhovel žiadosti sťažovateľov o predĺženie lehoty do 15. novembra 2008. Sťažovatelia predložili 3. novembra 2008 pripomienky k odpovedi Komisie na návrh priateľského riešenia.

ANALÝZA A ZÁVERY OMBUDSMANA

Úvodné poznámky

17. Prvé a druhé tvrdenia a obe tvrdenia úzko súvisia. V záujme jasnosti preto ombudsman považuje za potrebné riešiť prvé a druhé tvrdenia sťažovateľov a súvisiace tvrdenia spolu.

A. Dôvody, že Komisia nesprávne odmietla schváliť výkazy nákladov a neuviedla primerané dôvody pre svoje rozhodnutia o oneskorení a zamietnutí platieb, a súvisiace tvrdenia predložené ombudsmanovi

18. Sťažovatelia uviedli, že inštitút predložil do októbra 2001 všetky príslušné vedecké a finančné správy požadované na základe zmluvy.

19. Inštitút mal opakované kontakty s Komisiou e-mailom a telefonicky po 10. novembri 2003 (dátum, keď Komisia zaslala formálny list so žiadosťou o „chýbajúce výkazy nákladov“). Podľa sťažovateľov však Komisia napriek opakovanej komunikácii s inštitútom neinformovala inštitút, že chýbajú žiadne ďalšie informácie. Inštitút preto nevedel, že výkazy nákladov, o ktorých sa domnieval, že boli predložené už v roku 2001, v skutočnosti chýbajú.

20. Sťažovatelia uviedli, že napriek neposkytnutiu odpovede na formálne oznámenie Komisie z 10. novembra 2003 týkajúce sa chýbajúcich výkazov nákladov inštitút urobil mnoho pokusov o určenie chýbajúcich informácií. Sťažovatelia zastávali názor, že hoci oneskorenie pri predkladaní výkazov nákladov môže odôvodniť oneskorenie pri platbe finančných prostriedkov (až do predloženia výkazov nákladov), takéto oneskorenie by nemalo byť dôvodom na úplné zadržanie platieb.

21. Sťažovatelia uviedli, že napriek skutočnosti, že odmietnutie platby je v rozpore so zmluvným právom, je to tiež v rozpore s vlastným kódexom dobrej správnej praxe Komisie, v ktorom sa uvádza, že uplatňovanie kódexu by nikdy nemalo viesť k uloženiu administratívnej alebo rozpočtovej záťaže, ktorá nie je úmerná očakávanému prínosu. Okrem toho sťažovatelia tvrdili, že takéto stanovisko je v rozpore s článkom 6 ods. 1 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe, v ktorom sa uvádza, že úradníci pri prijímaní rozhodnutí zabezpečia, aby boli prijaté opatrenia primerané sledovanému cieľu.

22. Komisia vo svojom stanovisku uviedla, že jej stanovisko plne súhlasí s článkom 21 ods. 4

všeobecných podmienok zmluvy, ktorý znie takto:

„Komisia môže rozhodnúť, že nezohľadní žiadne ďalšie náklady alebo neuskutoční žiadnu ďalšiu náhradu po tom, ako jeden mesiac písomne oznámi neprijatie konečných výkazov nákladov“.

23. Komisia dospela k záveru, že preto nesprávne neodmietla schváliť výkazy nákladov a nesprávne neodmietla vykonať následnú platbu. Komisia vysvetlila, že uplatnila zmluvu, ktorú podpísal inštitút a Komisia. Komisia pritom uviedla, že neporušila kódex dobrej správnej praxe.

24. Pokiaľ ide o otázku, či Komisia porušila Európsky kódex dobrej správnej praxe, ktorý stanovuje, že opatrenia prijaté úradníkmi musia byť primerané sledovanému cieľu, Komisia uviedla, že uplatnila zmluvu medzi inštitútom a Komisiou. Komisia dospela k záveru, že tým neporušila Kódex dobrej správnej praxe.

25. Pokiaľ ide o tvrdenie, že Komisia dostatočne neodôvodnila svoje rozhodnutia o oneskorení a zamietnutí platieb splatných na základe prvej zmluvy o výskume, Komisia vysvetlila, že platby boli zamietnuté, pretože inštitút nepredložil výkazy nákladov v lehotách stanovených v zmluve. Komisia uviedla, že to bolo jasne vysvetlené v jej korešpondencii pripojenej k stanovisku.

26. V reakcii na tvrdenia Komisie uvedené v jej stanovisku sťažovatelia poukázali na to, že podľa jej názoru sa Komisia nezaoberala ich argumentmi, pokiaľ ide o neprimeranú povahu uplatnenej sankcie. V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na to, že všetky technické ciele projektu boli dosiahnuté – skutočne boli prekročené. Všetky vedecké správy boli predložené správne. Sťažovatelia tiež poukázali na to, že všetky výkazy nákladov boli predložené pred uplynutím lehoty alebo po nej (v závislosti od uhla pohľadu). Poznamenali, že priestupok uvádzaný Komisiou sa týkal nedostatku dôkazov o tom, že údajne „chýbajúce“ výkazy nákladov boli predložené včas. Sťažovatelia tiež poznamenali, že inštitút splnil všetky svoje povinnosti napriek mimoriadne ťažkým prekážkam, ktoré vytvorila Komisia, ako napríklad keď ignoroval korešpondenciu alebo oneskorene reagoval a uskutočňoval platby.

Predbežné posúdenie ombudsmana, ktoré viedlo k návrhu priateľského riešenia

27. Komisia uložila ústavu celkovú sankciu vo výške 96 873 EUR v dôsledku toho, že sťažovateľ nepredložil chýbajúce výkazy nákladov v lehote stanovenej v liste Komisie z 10. novembra 2003 (1).

28. Nebolo spochybnené, že sťažovateľ predložil „chýbajúce“ výkazy nákladov najneskôr do augusta 2004. Komisia nespochybnila podstatnú dostatočnosť týchto výkazov nákladov. Nebolo spochybnené, že boli dosiahnuté všetky technické ciele projektu. Stručne povedané, jediným dôvodom, prečo Komisia zamietla výkazy nákladov predložené v auguste 2004, bola skutočnosť, že boli Komisii doručené po uplynutí lehoty stanovenej v liste inštitútu z 10. novembra 2003.

29. Komisia vo svojom stanovisku ombudsmanovi uviedla, že jej rozhodnutie vydať príkaz na vymáhanie a zamietnuť všetky ďalšie platby je v súlade s článkom 21 ods. 4 všeobecných

podmienok. Ombudsman poznamenal, že článok 21 ods. 4 všeobecných podmienok zmluvy znie takto:

„Komisia môže rozhodnúť, že nezohľadní žiadne ďalšie náklady alebo neuskutoční žiadnu ďalšiu náhradu po jednomesačnej písomnej výpovedi o neprijatí konečných výkazov výdavkov“ (zvýraznenie doplnené ombudsmanom).

V článku 21 ods. 4 sa Komisii udeľuje zmluvné právo nezohľadniť žiadne ďalšie výkazy nákladov alebo neuskutočniť žiadnu ďalšiu náhradu po tom, ako jeden mesiac písomne oznámi, že konečné výkazy nákladov neboli prijaté. Ombudsman však poznamenal, že existencia zmluvného práva neznamena povinnosť uplatniť toto právo. V skutočnosti sa v článku 21 ods. 4 *nevyžaduje*, aby Komisia nezohľadňovala žiadne ďalšie náklady alebo neuskutočnila žiadnu ďalšiu náhradu po tom, ako písomne oznámila jednomesačnú výpovednú lehotu týkajúcu sa neprijatia konečných výkazov nákladov. Naopak, Komisia má voľnú úvahu o tom, či toto zmluvné právo skutočne vykonáva alebo nie.

30. Rozsah voľnej úvahy Komisie podľa článku 21 ods. 4 všeobecných podmienok sa určí podľa platných právnych predpisov vrátane pravidiel stanovených v nariadení o rozpočtových pravidlách (2) a v jeho vykonávacích pravidlách (3). Okrem toho by Komisia mala pri výkone svojej voľnej úvahy zohľadniť aj zásady riadnej správy vecí verejných a všeobecné zásady európskeho práva.

31. Zásada proporcionality je dlhodobo ustálenou všeobecnou zásadou európskeho práva (4). Podľa ustálenej judikatúry súdov Spoločenstva zásada proporcionality vyžaduje, aby opatrenia prijaté inštitúciou Spoločenstva neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie jej legitímnych cieľov, a aby v prípade, že existuje výber medzi viacerými vhodnými opatreniami, bolo potrebné použiť najmenej obmedzujúce opatrenia a spôsobené nevýhody nesmú byť neprimerané sledovaným cieľom (5).

32. V nariadení o rozpočtových pravidlách a jeho vykonávacích pravidlách sa takisto vyžaduje, aby inštitúcia Spoločenstva pri ukladaní správnych a finančných sankcií dodržiavala zásadu proporcionality. Ombudsmanka pripomína, že v súvislosti s grantmi sa napríklad v článku 103 nariadenia o rozpočtových pravidlách uvádza, že:

„Ak je postup zadávania zákazky alebo plnenie zákazky poznačené podstatnými chybami alebo nezrovnalosťami alebo podvodom, inštitúcie pozastavia plnenie zákazky.

Ak takéto chyby, nezrovnalosti alebo podvod možno pripísať dodávateľovi, inštitúcie môžu okrem toho odmietnuť vykonať platby alebo môžu vymáhať sumy, ktoré už boli vyplatené, úmerne k závažnosti chýb, nezrovnalostí alebo podvodu“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

V článku 114 ods. 3 nariadenia o rozpočtových pravidlách sa uvádza, že:

„Povolujúci úradník môže uložiť správne a finančné sankcie účinnej, primeranej a odrádzajúcej

povahy, ako sa stanovuje v článkoch 93 až 96 a vo vykonávacích predpisoch týkajúcich sa týchto článkov, žiadateľom, ktorí sú vylúčení podľa odseku 2 “ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

33. Ombudsman súhlasil s tým, že v záujme riadnej správy je Komisia oprávnená stanoviť lehoty na predkladanie výkazov výdavkov v súvislosti s výskumnými programami financovanými Spoločenstvom. Ombudsman tiež súhlasil s tým, že Komisia môže byť oprávnená uložiť určité sankcie za oneskorené predloženie takýchto dokumentov.

34. Hoci však Komisia môže byť oprávnená uložiť určité sankcie za oneskorené predloženie dokumentov, takéto sankcie musia byť prinajmenšom zlučiteľné so zásadou proporcionality. Zásada proporcionality vyžaduje, aby opatrenia prijaté inštitúciou Spoločenstva *neprekračovali hranice toho* , čo je primerané a potrebné na dosiahnutie jej legitímnych cieľov. Ak existuje výber medzi viacerými vhodnými opatreniami, musí sa uplatniť *najmenej obmedzujúce opatrenie* .

35. Ombudsmanka upozornila Komisiu na príslušnú judikatúru, najmä na *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , v ktorej Súdny dvor rozhodol, že:

„ ... automatické prepadnutie celej zábezpeky v prípade porušenia, ktoré je podstatne menej závažné ako nesplnenie primárnej povinnosti, ktorú má samotná zábezpeka zaručiť, sa musí považovať za príliš drastickú sankciu vo vzťahu k funkcii vývozných licencií, ktorou je zabezpečenie riadneho riadenia príslušného trhu “ (kurzívou zvýraznil generálny advokát) (6) .

36. Vzhľadom na uvedené okolnosti, najmä výšku sankcie (96 873 EUR), v porovnaní s celkovými výdavkami (127 404 EUR) ombudsman považoval sankciu uloženú Komisiou za zjavne neprimeranú.

37. S cieľom posúdiť primeranú výšku každej takejto sankcie sa ombudsman domnieval, že je potrebné zohľadniť osobitné charakteristiky zmluvy, najmä veľkosť zmluvy, a to, či druhá strana splnila všetky svoje ostatné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy.

38. Pokiaľ ide o otázku, či inštitút splnil ďalšie povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, ombudsman poznamenal, že Komisia nespochybňuje kvalitu vytvoreného výskumu ani vecnú dostatočnosť výkazov nákladov predložených v auguste 2004. Zdá sa totiž, že jediným dôvodom, prečo Komisia odmietla vykonať ďalšie platby a vydať príkaz na vymáhanie, bola skutočnosť, že jej útvary dostali výkazy nákladov po uplynutí lehoty stanovenej v liste inštitútu z 10. novembra 2003.

39. Ombudsmanka napokon poznamenala, že v článku 87 ods. 1 vykonávacích pravidiel nariadenia o rozpočtových pravidlách sa uvádza, že:

„ Zodpovedný povolujujúci úradník sa môže vzdať vymáhania celej stanovenej pohľadávky alebo jej časti (...), ak vymáhanie nie je v súlade so zásadou proporcionality “ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

40. Na základe uvedených záverov ombudsmanka dospela k predbežnému záveru, že Komisia sa pravdepodobne dopustila nesprávneho úradného postupu. V článku 3 ods. 5 štatútu Európskeho ombudsmana sa uvádza, že „pokiaľ je to možné, ombudsman hľadá riešenie s dotknutou inštitúciou alebo orgánom s cieľom odstrániť prípad nesprávneho úradného postupu a vyhovieť sťažnosti.“ ombudsman preto predložil nasledujúci návrh na priateľské riešenie.

„Komisia by mala zvážiť zrušenie alebo vzdanie sa príkazu na vymáhanie v súvislosti s druhou zmluvou o výskume. Komisia by mala zvážiť aj platbu inštitútu za nesplatené sumy požadované vo finančných správach za tretie a štvrté obdobie po vykonaní vecného preskúmania predložených výkazov nákladov.“

Argumenty predložené ombudsmanovi po jeho priateľskom návrhu riešenia

41. Komisia vo svojej odpovedi uviedla, že nesúhlasí s tým, že výkon jej zmluvných práv voči inštitútu predstavuje „sankciu“. Poznamenala, že podľa nariadenia o rozpočtových pravidlách a vykonávacích pravidiel je „sankciou“ sankcia, ktorá vyplýva z regulačných ustanovení alebo zmluvných ustanovení (likvidovaná náhrada škody). Keďže sa v zmluve nepredpokladá „sankcia“ za oneskorené predloženie dokumentov, Komisia nie je oprávnená uložiť zmluvnú pokutu za oneskorené predloženie dokumentov. Komisia preto tvrdí, že nemôže súhlasiť so stanoviskom ombudsmana, podľa ktorého bola výška sankcie zjavne neprimeraná len preto, že podľa jej názoru nebola uložená žiadna sankcia.

42. Vzhľadom na skutočnosť, že v článku 20 ods. 5 všeobecnej podmienky sa výslovne odkazuje len na „konečné výkazy nákladov“, je však Komisia pripravená čiastočne prijať návrh na priateľské riešenie. Celkovo je Komisia pripravená preskúmať výkazy nákladov za tretí vykazovaný rok predložený v rámci prvej zmluvy o výskume. Komisia však trvá na svojom stanovisku, pokiaľ ide o výkazy nákladov za štvrté (a konečné) vykazované obdobie, a nezohľadní ich.

43. Výkazy nákladov, ktoré sa zohľadnia, sú preto:

Vykazované obdobie 1 (po prvýkrát predložené v roku 1999) – 4 703 EUR

Vykazované obdobie 2 (po prvýkrát predložené v roku 1999) – 25 929 EUR

Vykazované obdobie 3 (predložené v roku 2004) – 57 363 EUR

44. Celková suma, ktorá sa má vyplatiť, konkrétne 87 995 EUR, sa zníži o 3 781 EUR s cieľom zohľadniť článok 14 ods. 3 všeobecných podmienok, ktorý obmedzuje presuny medzi kategóriami nákladov na 20 % pôvodnej alokácie. To znamená, že Komisia je ochotná zaplatiť dodatočnú sumu 53 705,32 EUR, čo podľa Komisie predstavuje sumu, ktorá bude vyplatená v rámci prvej zmluvy o výskume, na 84 277 EUR (7).

45. Komisia tiež poznamenala, že keď v roku 2003 sťažovatelia opätovne predložili výkazy

nákladov za obdobia 1 a 2, deklarované sumy boli vyššie ako náklady predložené v roku 1999. Rozdiel bol vo výške 1 896 EUR. Táto suma nie je zahrnutá do súm uvedených v bode 43 vyššie.

46. Sťažovatelia vo svojich pripomienkach uviedli, že inštitút prijíma návrh Komisie na urovnanie veci zaplatením inštitútu 53 705,32 EUR. Inštitút oceňuje skutočnosť, že Komisia opätovne otvorila spis a aspoň čiastočne súhlasil s prijatím návrhu ombudsmana na priateľské riešenie. Sťažovatelia poďakovali ombudsmanovi za podporu inštitútu a za predloženie návrhu na priateľské riešenie.

Posúdenie ombudsmana po jeho priateľskom návrhu riešenia

47. Ombudsmanka poznamenáva, že Komisia čiastočne súhlasila s návrhom ombudsmanky na priateľské riešenie. Sťažovatelia prijali ponuku Komisie. Ombudsman sa preto domnieva, že v súvislosti s prvým a druhým tvrdením a súvisiacimi tvrdeniami nie sú opodstatnené žiadne ďalšie vyšetrovania.

B. Podozrenie, že Komisia neposkytla inštitútu informácie v súvislosti s možnými odvolacími konaniami , ktoré boli predložené ombudsmanovi

48. Dňa 25. novembra 2004 si sťažovatelia v korešpondencii s Komisiou vyžiadali informácie o všetkých možných odvolacích konaniach. Komisia vo svojej odpovedi z 29. novembra 2004 neposkytla požadované informácie.

49. Komisia vo svojom stanovisku ombudsmanovi uznala, že neposkytla informácie o možných odvolacích postupoch, a za tento dohľad sa ospravedlnila.

Posúdenie ombudsmana

50. Ombudsman sa domnieva, že je dôležité informovať zainteresované strany o odvolacích konaniach, ktoré majú k dispozícii, najmä v reakcii na konkrétne žiadosti o informácie v súvislosti s takýmito odvolacími konaniami. Komisia však uznala svoje pochybenie v prejednávanej veci a ospravedlnila sa za ňu. Ombudsman na tomto základe predpokladá, že Komisia sa bude snažiť vyhnúť sa takýmto chybám v budúcnosti. Ombudsman sa preto domnieva, že v súvislosti s týmto tvrdením nie sú opodstatnené žiadne ďalšie otázky.

C. Podozrenie, že Komisia neodpovedala okamžite na otázky sťažovateľa, ktoré boli predložené ombudsmanovi

51. Komisia vo svojom stanovisku ombudsmanovi uznala, že došlo k oneskoreniam pri odpovedi na list z 12. novembra 1999 a fax z 21. augusta 2004. Za tieto oneskorenia sa ospravedlnil. Poukázala tiež na to, že vo všetkých ostatných prípadoch zareagovala rýchlo.

Posúdenie ombudsmana

52. Ombudsman sa domnieva, že je dôležité rýchlo reagovať na korešpondenciu. Komisia však uznala svoje pochybenie v prejednávanej veci a ospravedlnila sa za ňu. Ombudsman na tomto základe predpokladá, že Komisia sa bude snažiť vyhnúť sa takýmto chybám v budúcnosti. Ombudsman sa preto domnieva, že v súvislosti s týmto tvrdením nie sú opodstatnené žiadne ďalšie otázky.

D. Závery

Ombudsman na základe vyšetrovania tejto sťažnosti konštatuje, že Komisia čiastočne súhlasila s návrhom ombudsmana na priateľské riešenie. Sťažovatelia prijali ponuku Komisie. Ombudsman sa preto domnieva, že v súvislosti s prvým a druhým tvrdením a súvisiacimi tvrdeniami nie sú opodstatnené žiadne ďalšie vyšetrovania. V súvislosti s tretím a štvrtým tvrdením nie sú opodstatnené žiadne ďalšie otázky. Ombudsman preto prípad uzatvára.

Sťažovatelia a Komisia budú o tomto rozhodnutí informovaní.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

V Štrasburgu 5. decembra 2008

(1) Celkové neuhradené náklady údajne predstavovali 96 873 EUR (t. j. 57 363 EUR za tretie obdobie, 37 512 EUR za posledné obdobie a ďalšie 1 998 EUR za prvé a druhé obdobie).

(2) Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev, Ú. v. ES L 248, 16.9.2002, s. 1 – 48.

(3) Nariadenie Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev, Ú. v. ES L 357, 31.12.2002, s. 1 – 71.

(4) Vec 11/70, *Handelsgesellschaft mbH/Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Zb. 1970, s. 1125. Pozri aj článok 5 Zmluvy o Európskej únii.

(5) Pozri napríklad vec 15/83 *Denkavit Nederland*, Zb. 1984, s. 2171, bod 25; Vec T-260/94 *Air Inter/Komisia*, Zb. 1997, s. II-997, bod 144; Vec T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. srl./Komisia*, Zb. 1999, s. II-3139, bod 101; Vec T-186/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl./Komisia*, Zb. 2003, s. II-719, bod 83; Vec T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl./Komisia*, Zb. 2003, s. II-5705, bod 127. Pozri aj článok 6 ods. 1 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe.

(6) Vec 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, Zb. 1985, s. 2889, body 29 – 30. Pozri tiež vec C-161/96,

Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG a Hauptzollamt Mannheim, Zb. 1998, s. I-281, body 25, 30 a 31; Vec T-340/99, *Arne Mathisen AS, so sídlom vo veci Værøy (Nórsko)/Rada*, Zb. 2002, s. II-2905, body 106 a 126; Vec T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl./Komisia*, Zb. 2002, s. II-3731, bod 120; Spojené veci T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, *Vela Srl./Komisia*, Zb. 2002, s. II-4547, bod 395; Vec T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd./Komisia*, Zb. 2005, s. II-4973, bod 26; a vec 21/85 *Maas/Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung*, Zb. 1986, s. 3537, bod 23.

(7) Ombudsman berie na vedomie, že sťažovateľ skutočne dostal 4 704,58 EUR za prvé vykazované obdobie a 25 868,10 EUR za druhé vykazované obdobie. Keďže Komisia je ochotná zaplatiť dodatočnú sumu 53 705,32 EUR, celková suma vyplatená inštitútu bude 84 278 EUR.